

Toate drepturile de reproducere, integral sau parțial, prin orice mijloace, inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al editurii, cu excepția unor scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor și prezentărilor.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CĂPRARIU, FLAVIA

Și eu exist / Flavia Căprariu. - București : Berg, 2018

ISBN 978-606-9036-02-0

821.135.1

Redactor: Denisa Bărgău

Copertă: Leila Sandra Coroian

DTP: Mihaela Sipoș

ISBN: 978-606-9036-02-0

Editura Berg

www.edituraberg.ro

e-mail: redactia@edituraberg.ro

Flavia Căprariu

ȘI EU EXIST

2018

PARTEA ÎNTÂI

Cezar își tolănea picioarele pe genunchii noii achiziții din acea noapte friguroasă. Auzea crengile copacilor izbindu-se amenințător de geamuri, parcă încercând să pătrundă în încăpere. Dădu peste cap ultimul pahar de vin și plescăi nemulțumitor din gură, fiind privit atent de o pereche de ochi albaștri. Cezar o privea scârbit pe făptura împietrită din fața lui, pentru că o putea confunda foarte ușor cu persoana la care cu siguranță nu își dorea să se gândească în acele momente. Ar fi vrut cumva să îi spună să plece, dar îi era din ce în ce mai greu să rostească simplele cuvinte. Cu toate acestea, mintea lui era mult mai perspicace decât corpul, dându-și seama că fusese drogat. Fetișcana se ridică în picioare, aranjându-și rochia șifonată, în timp ce rânjea cu satisfacție față de reușita pe care se părea că o avea.

– Răzbunarea este foarte îmbătătoare, domnule Begu. Dar mai satisfăcător este atunci când ea are loc pentru numele unei întregi familii.

Cezar o privea indolent în timp ce își făcea drum spre ușă. Se simțea foarte iritat din cauza faptului că îl putea prosti până și o duduie, ba chiar mai mult, să ajungă într-o ipostază destul de nefastă pentru el. Era conștient că în următoarele zece ore nimeni nu ar fi îndrăznit să intre în

încăpere tocmai din cauza ordinelor sale stricte, așa că tot ceea ce putea să facă era să aștepte.

Dimineața îi crea mai multă agonie decât putea crede, mai ales că nimeni nu apăsa afurisita de clanță. Ura sentimentul de neajutorare, pentru că puținele dați în care simțise asta se terminau foarte prost pentru el. Fășii de amintiri din ziua în care aflase cumplita veste despre tatăl său se dezmeticeau și izbândeau să evadeze din groapa în care reușise să le alunge. Făcuse foarte multe sacrificii pentru a ocupa un loc în înalta societate și încerca pe cât era posibil să nu aibă nicio remușcare vizavi de ilegalitățile săvârșite de-a lungul timpului. Numele pe care și-l croise în rândul celor mai importanți oameni ai statului se datora și căsătoriei cu Ela, al cărei tată conducea poate mai bine de jumătate din parlament. Cu o detașare ieșită din comun, se însurase cu o femeie pe care știa că nu o va putea îndrăgi vreodată, pentru că Cezar era incapabil de iubire. De aceea, alegea să își petreacă fiecare noapte alături de o altă femeie, pentru că îi era mult mai comod să staționeze lângă o străină decât lângă „soția” lui. Se aștepta, mai devreme sau mai târziu, ca unul dintre adversarii săi politici sau inamicii câștigați de-a lungul timpului să încerce să îl deturneze, dar blondina din noaptea precedentă chiar îl luase prin surprindere. Nu știa exact motivul așa-zisei răzbunări, dar se pare că nu o calculase destul de eficace.

Cezar auzi șuieratul scărilor de lemn din dreptul ușii și se bucură în sinea lui că în sfârșit primea ajutor.

– Cezar Begu, ești arestat pentru cumpărarea și deținerea unor droguri de mare risc, fără drept, precum și pentru punerea la dispoziție, cu știință, a unei locuințe în care are acces publicul, pentru consumul ilicit de droguri.

Ai dreptul să nu spui nimic, tot ceea ce spui poate și va fi folosit împotriva ta în instanță.

*

Chiar dacă simțurile îi reveniseră, probleme nu încetau să apară. Ba mai mult decât atât, avocatul său era în concediu în Thailanda, ceea ce însemna că va mai avea de așteptat câteva ore bune pentru a părăsi arestul. Era conștient de faptul că procedura de eliberare va dura mai mult decât punerea în acțiune a cunoștințelor pe care le avea în poliție, dar era neșovăitor asupra unui singur lucru: avea de gând să dea din nou de blonda care îi crease atâtea inconveniente și cu siguranță o va reduce la tăcere definitiv. În timp ce se gândea la încercarea eșuată a acesteia de a-l trimite după gratii, Cezar conștientiza un singur lucru: femeia nu acționase singură și, mai mult decât atât, scopul ei nu era acela de a-l trimite în închisoare, ci de a reuși să câștige câteva ore în plus. Un avantaj pe care Ela l-ar folosi dacă și-ar dori să fugă din nou. Se aruncă asupra gratiilor și începu să se zbată asemenea unui animal înlănțuit. Trebuia să realizeze că lucrurile nu se petrecuseră întâmplător.

Cezar regreta faptul că i-a permis Elei să se vadă din când în când cu bărbatul de care era îndrăgostită, după multele căderi nervoase pe care aceasta începuse să le aibă în ultima perioadă. Era conștient de faptul că Ela nu era fericită, dar nu își permitea să îi scape atât de ușor printre degete. Se afixau împreună în diferite locuri publice, la diferite petreceri sau aniversări, creând imaginea unui cuplu de îndrăgostiți fericiți, dar, în realitate, cei doi aveau dormitoare separate. Cezar știa că Ela nu îl va putea ierta

vreodată pentru ceea ce îi făcuse, dar nu dădea o așa mare importanță acestui fapt. Atâta timp cât se vedea cu acel bărbat doar arareori, cel puțin din câte știa el, nu își făcea griji.

Era sigur că poza pe care le-o dăduse polițiștilor ajunsese inclusiv în vamă, cu atât mai mult cu cât sarcina o făcea să fie mai ușor de recunoscut. Rătăcea pe străzi ca un taur înfuriat, așteptând telefonul decisiv. Știa că varianta în care Ela nu ar mai fi găsită ar însemna stricarea parteneriatului pe care îl avea cu tatăl acesteia, lucru pe care nu și-l putea permite deocamdată. Cezar își dorea pruncul din pânțelele Elei, pentru că acesta ar fi fost moneda în schimbul căreia primea toată averea familiei Adamescu. Îl blestema în gând pe Dumnezeu pentru fiecare clipă de așteptare, pentru că fiecare secundă în plus însemna un pas mai aproape de pericolul iminent, pe care Cezar încerca să îl evite.

De abia când a simțit telefonul vibrând în buzunar, Cezar a putut respira ușurat. Tot pericolul trecuse.

– Ajung imediat acasă.

Se simțea o oarecare ezitare în vocea interlocutorului, dar răspunsul primit îi îngheță sângele în vene.

– Ar trebui să veniți la spitalul Universitar de Urgență, o să vă trimit adresa prin mesaj. E într-o stare foarte...

– Bebelușul e bine?

Lui Cezar i se părea că așteaptă o eternitate ca răspunsul să apară. Încerca să pară calm, dar gândindu-se la lucrurile pe care urma să le piardă, nu se putea stăpâni.

– Vă așteptăm aici.

Stropi imenși, de mărimea unui bob de strugure, se prelingeau șiruri-șiruri de-a lungul parbrizului. Cezar se simțea asemenea unui beteag, pentru că în interiorul său

se dezlănțuia un veritabil haos. Chiar dacă avea GPS-ul pornit, nu mai era capabil să ia niciun viraj și trecuse de nenumărate ori pe roșu. Avea senzația că nu înaintează, ci doar se învârte într-un cerc. Murmurul mașinii în urma impactului cu un corp destul de solid îl trăsni asemenea unui fulger. Șocul îl împietrise îndeajuns de mult încât se simțea incapabil să apese clapeta portierei. Apăsă ambreiajul, trecu schimbătorul pe punctul liber și trase frâna de mână. Mașina înaintă sfioasă peste trupul bietului om care avusese ghinionul să se afle în zonă în acea oră târzie din seară.

Ajuns la spital, Cezar își putu recăpăta suflul. Află că Ela vru să se sinucidă, dar acest lucru fusese greoi împiedicat de gărzile de corp cărora Cezar le ordonase să o caute. Chiar și așa, trebuia să decidă a cui viață urma să o curme. Cu toate că nu dezvoltase pentru Ela vreun sentiment aparte, lipsa acesteia îi crea un fel de gol în stomac. Pe de altă parte, conștientiza faptul că fără comoara din pântecul acesteia, ar fi pierdut teribil de multe lucruri pe care le plănuiise de foarte mult timp. Conștiința încerca să îl ocărească astfel încât să îi influențeze alegerea. Poate că nu mai era nicio șansă ca Cezar să atingă, fie și pentru puțin timp, umanitatea.

Îi comunică medicului alegerea, urmând să aștepte alte câteva ore pentru finalizarea procedurii.

* *

Auzea câteva cuvinte parcă exclamate din capătul holului, dar nu se sinchisea să deschidă cu adevărat ochii. Re trăise de foarte multe ori incidentul cu drumul înspre spital, astfel încât se simțea brutal de singur. Avea senzația că este foarte murdar, așa că își dorea ca totul

să se isprăvească mai repede, pentru a ajunge într-un final acasă.

Simțindu-și umărul scuturat cu o voioșie mult prea suspectă, deschise molcom ochii și îl văzu pe Radu, unul dintre asociații săi, felicitându-l.

– Ai un voinic foarte chipeș, Cezar! Cu siguranță va fi cel mai frumos lucru din viața voastră!

Cezar se întreba dacă nătăflețul juca teatru sau nu știa că Ela decedase în urma nașterii forțate. Se repezi către sala în care se afla fiul său și își simți sângele înghețându-i în vine. Părul castaniu al Elei era răsfirat asupra noului-născut. Pentru câteva momente, trăia cu impresia că mintea îi juca feste. Era mai mult decât o imposibilitate ca Ela să fi rezistat, având în vedere privirea încruntată cu care doctorul i se adresase în urmă cu câteva ore.

Femeia stătea drept în fața lui, părând complet nevătămată. Îi duse degetele după ceafă și îl trase către ea, adresându-i-se cu tonalitate joasă și gravă:

– Data viitoare când îmi dorești moartea, comportă-te ca un adevărat bărbat, și nu îi mai pune pe alții să o facă în locul tău.

2

*

Dacă un copil este văzut asemenea unei binecuvântări de la Dumnezeu, Cezar Begu cu siguranță este expert în a-l transforma într-un maldăr de bani. Se pare că minunile vin într-o formă diferită pentru fiecare om în parte și, mai mult decât acest lucru, unii poftesc mai degrabă la lucruri materiale decât la orice altceva. În pofida așteptărilor pe care oricine din jurul său le avea, Cezar a convocat o ședință de urgență în acea dimineață cenușie de martie. Stătea mândru în dreptul ușii, mângâindu-și tacticos cotul stâng. Chiar dacă asociații îi aruncau priviri destul de pline de venin, Cezar nu se sinchisea în lansarea unor replici care cu siguranță i-ar fi pus la locul lor pe acei zevzeci. Știa că după ce domnul Adamescu, tatăl Elei, îi va înștiința despre noul posesor al uriașei averi agonisite de acesta, toți vor roi în jurul său asemenea unor muște. În pofida așteptărilor pe care Cezar le avea, domnul Adamescu înaintă plictisit în încăpere, așezându-se molcom în capătul mesei. Se sprijini într-un cot și plescăi de câteva ori, provocând vâlvă în rândul oamenilor care îl fixau cu anumite priviri indiscrete. Cezar încerca să își lărgească nodul cravatei pentru că își simțea inima parcă strivindu-se de torace. Bâjbăielile ce nu

puteau fi rostite erau întrerupte de tonul grav al domnului Adamescu.

– Când eram tânăr, mă simțeam buricul pământului. Aveam deșarta impresie că nimeni nu mai e la fel de chipeș sau la fel de deștept ca mine, dar nu am realizat decât într-un târziu că eram doar un prost cu noroc. Adamescu râse isteric. Vedeți voi, firma aceasta cu care unii se fălesc atât de tare este doar un morman de oase ale oamenilor peste care am trecut pentru a o putea forma. Nătâng este, într-adevăr, omul care își dorește cu atâta ardoare să o conducă.

Tatăl Elei își îngustă ochii și se uită sugestiv la Cezar, după care continuă:

– Cu toate acestea, nu voi îngădui niciodată fărădelegile pe care oamenii încep să le transforme din ce în ce mai mult într-un obicei. Am fost anunțat în decursul nopții că în această cameră există doi suspecti în cazul unei crime cu premeditare. Comisarul Codreanu se va ocupa personal de aceasta anchetă, dat fiind faptul că persoana vătămată este fiul unui om foarte important de afaceri. Simt o profundă senzație de scârbă față de aceste persoane și mai mult decât atât, v-aș sugera să nu uitați faptul că orice acțiune are repercusiunile ei.

Lui Cezar i se părea inutil să mai încerce să își ștergă sudoarea care i se adunase pe frunte. Tot planul lui era compromis și durea cumplit conștientizarea faptului că nu mai era cale de scăpare. Un singur lucru îl știa fără cusur: hodorogitul nu avea de gând să treacă vreodată cu vederea. Cezar își luă inima în dinți și îi trânti din plin un pumn în maxilar domnului Adamescu. Șocul tuturor din acea încăpere îi răsuna în timpan. Știa că era doar o chestiune de timp ca totul să ia sfârșit, așa că nu își mai

controlă impulsurile. Adamescu îl privea frapat în timp ce încerca să își mângâie maxilarul cu buricele degetelor.

Ceea ce nu știa Cezar, însă, era faptul că numele său nu se afla pe acea listă. Cel puțin, nu până în acele momente.

Poate că viața este de cele mai multe ori nedreaptă. Hăul în care sunt devorați unii în timp ce ceilalți privesc indiferenți de pe margine aclamând acest macabru show de circ susține cel mai aprig această idee. Este abominabil faptul că noi, ca oameni, nu auzim conștiința muștrându-ne, ba chiar mai rău, chiar și dacă o auzim, încercăm pe cât este posibil să o reducem la tăcere dacă situația nu ne afectează într-un mod direct. Pârjolirea sufletului este pasul care ne aruncă direct în gheenă. Dacă în timpul trăirilor noastre existențiale majore acesta ne aduce de cele mai multe ori necazuri, momentul în care începem cel de-al doilea ciclu de viață este totodată ceasul în care sufletul prinde aripi și ne înalță.

Cezar de abia mai putea simți bătăile tendențioase pe umăr din partea anumitor colegi. Ceea ce însă era foarte bine conturat în mintea sa era faptul că își aruncase singur piciorul în groapă. Se simțea într-o oarecare măsură incomod ca totul să fie lăsat la mâna destinului. Cu toate acestea, spera ca norocul să îl ajute și de data aceasta. Se închise în biroul său rigid, trăgând toate jaluzelele. Măinile îi făceau mișcări circulare în timp ce tasa conținutul țigării. Chiar dacă primele fumuri nu i-au stimulat simțurile așa cum se aștepta, celelalte cu siguranță se răzbunau pentru insulta pe care o gândise de mai devreme. Își simțea trupul dezintegrându-se în milioane de particule de praf. Euforia însă se transforma încet-încet într-o profundă panică. Anxietatea pe care o resimțea îi bara orice mișcare pe care corpul încerca să o facă. Chiar dacă auzea